

בא לו כהן גדול פרק שביעי יומא

עין משפט
גר מצוה

בא לו תפילין מן הצד שריין. פירש רש"י ולא חיישין שמא יישן זמן ויפיה אכל צפ"ק דתמיד (דף סו.) מפרש טעמא אחריתא דלא חיישין דילמא מנגדר ונפל עליהו ואיכא זיוון תפילין:

אלא לאמא דאמר לא והו אבנמו של בהן הדיוט מאי איכא דמימר. אע"ג דפלוגתא דתנאי היא צפ"ק קמא (דף צג.) הוא רוצה לייצג מתניתין דצ"ק דתמיד (דף סה.) היא דמקלפין ומניחין תחת ראשיהן אליבא דכ"ל ע"ל:

קשיין הן. תימה א"כ מאי היא דלמא צפ"ק דערכין (דף קא.) הכל חיישין כלאים כהנים לויס וישאלים ופריך פשיטא ומשני כהנים איצטריך ליה סד"א הואיל ואימתי לגבייהו כלאים צעודה שלא וישאלו צעודה נמי לישתמו קמ"ל וכו' והשתא כיון דקשיין הן לא אישתמו כלאים לגבייהו ומירך ר"ת דלגישה והעלאה דהו דלוריימא אסירי אפילו צקשין אכל הצעה דמדברנן לא גזרו צקשין ודלא כפרש"י שפירש קשיין הן ומתירין צקשין והעלאה וצפ"ק דיוס עוב (דף טז.) דתנן משלחין צ"ט כלאים ופריך דלא תמאי חזו ומשני צקשין מיירי נמי בצעודה ולא תאמר והצעה היכי שרי והא כיון דהו כלאים דלוריימא לענין לגישה והעלאה ליתסרו אפי' למוכרו לעבוד כוכבים כדמתני' ס' (צנזופס' דכלאים פרק ה.)

הצד שאזכר צו כלאים זה ה"ל לא ימכרו לעבוד כוכבים ולא יעשו מרדעת לחמור וכל שכן להציע תחתיו יש לומר מהיה איירי דווקא צאצד וחישינן שמא יקרע בגדו ויחזור ויתפרטו על גבי בגדו דלאמר צמס' ע"ו (דף צג.) גבי גזרות הנוצרי כוכבים שאסור לעשות מהן שמינין לחמור שמה יצקע עול גדול ויחזור ויתפרטו על גבי נודו ואלו אם היו הכלאים ניכרים מותר דתנן במסכת כלאים (פ"ט משנה ד) תכריכי המט ומרדעת החמור אינן בהם משום כלאים ולא תאמר והאמר הכא אפי' מ' מנעות זו על גבי זו וכלאים תמתיהן אסור לישן עליהם וכן קשה אהא דתנן במסכת כלאים (פ"ט משנה ב) הכרים וכתסמות אינן בהם משום כלאים וי"ל דצנזופס' עיין הכריכה להכי חיישין שמא תכרך לו נימא אכל צמרדעת החמור וצכריס וכסמות לא שכיחא שמיכרך נימא ולהכי לא גזרו מיהו אס צשור נוגע בהן אסור דתנא צהדיא גבי כריס וכסמות וצלצד שלא יצד צשור נוגע בהן והוא הצד צמרדעת וצלצשה והעלאה אסירי בכל ענין וקפ"ה על פי שאין

וסיפא איצטריך ליה. שניה דנקט משום דזעני לאשמעינן שמומר לימתן תחת ראשיהן וכו' לא איכפת לן אס יפיה מאחר שפושטין: **כנגד ראשיהן.** אכל ראשיהן: **שמע מיניה.** מדמותא להניחין אכלו לא חייס לשמא יפיה: **תפילין מן הצד.** להניחין אכלו כשהוא יסן:

הניחא. האי דלא חייס כלאים למאן דלמאן אצטנו של כהן גדול ציוס הצכריס שהו"ט של צון זהו אצטנו של הדיוט כל ימות השנה ואין כלאים צבדיי כהן הדיוט שפיר: לא זהו וכו'. דשל הדיוט כל השנה של כלאים: **קשיס הן.** ואינן מחמתין לפיכך אין בהן משום כלאים: **נמטא.** לצד ש פלטר"א צלע"ו: **גמרא.** קשה: שרי. אין צו משום כלאים דהעלאה דומיא דלגישה דלית בה הגהת חיימוס הוא דליתסר: **למדינה אסור.** שנוהב צה דרך חול: **הר גרויס.** מקום מושצן של כומיס: **עפ לעשות לה.** כשצא עת לעשות דצר לשמו של מקום מותר להפיר צו תורה: **לממדי במקום הרב.** לראש הכנסת ולסגן צפני כולל גדול ואינו כממעט כבוד הרב: **כולל משום כבודו דכהן גדול.** מראין ארום שיש שכרות ארבע למטה ממנו אכל צעלמא אפי' חולקין: אין

(א) וצמנתא קיימא דערין (ג) ה"ל חיישין כלאים כהנים לויס וישאלים ופריך פשיטא ומשני כהנים איצטריך ליה סד"א הואיל ואימתי לגבייהו כלאים צעודה שלא וישאלו צעודה נמי לישתמו קמ"ל וכו' והשתא כיון דקשיין הן לא אישתמו כלאים לגבייהו ומירך ר"ת דלגישה והעלאה דהו דלוריימא אסירי אפילו צקשין אכל הצעה דמדברנן לא גזרו צקשין ודלא כפרש"י שפירש קשיין הן ומתירין צקשין והעלאה וצפ"ק דיוס עוב (דף טז.) דתנן משלחין צ"ט כלאים ופריך דלא תמאי חזו ומשני צקשין מיירי נמי בצעודה ולא תאמר והצעה היכי שרי והא כיון דהו כלאים דלוריימא לענין לגישה והעלאה ליתסרו אפי' למוכרו לעבוד כוכבים כדמתני' ס' (צנזופס' דכלאים פרק ה.) הצד שאזכר צו כלאים זה ה"ל לא ימכרו לעבוד כוכבים ולא יעשו מרדעת לחמור וכל שכן להציע תחתיו יש לומר מהיה איירי דווקא צאצד וחישינן שמא יקרע בגדו ויחזור ויתפרטו על גבי בגדו דלאמר צמס' ע"ו (דף צג.) גבי גזרות הנוצרי כוכבים שאסור לעשות מהן שמינין לחמור שמה יצקע עול גדול ויחזור ויתפרטו על גבי נודו ואלו אם היו הכלאים ניכרים מותר דתנן במסכת כלאים (פ"ט משנה ד) תכריכי המט ומרדעת החמור אינן בהם משום כלאים ולא תאמר והאמר הכא אפי' מ' מנעות זו על גבי זו וכלאים תמתיהן אסור לישן עליהם וכן קשה אהא דתנן במסכת כלאים (פ"ט משנה ב) הכרים וכתסמות אינן בהם משום כלאים וי"ל דצנזופס' עיין הכריכה להכי חיישין שמא תכרך לו נימא אכל צמרדעת החמור וצכריס וכסמות לא שכיחא שמיכרך נימא ולהכי לא גזרו מיהו אס צשור נוגע בהן אסור דתנא צהדיא גבי כריס וכסמות וצלצד שלא יצד צשור נוגע בהן והוא הצד צמרדעת וצלצשה והעלאה אסירי בכל ענין וקפ"ה על פי שאין

תורה אור השלם

1. את דקתי השמורו בדומיהן לא תרביע כלאים שדך לא תזרע פלאים ובהגד פלאים שיעטנו לא יעלה עקרו: וקראי וי"ט עת לעשות לך חדר חורקין: תהלים קיט קכו

גליון הש"ס

גמרא שבעת מינה בגד כהונה ניתנו ליהודים עיין פ"א מ"ט דכלים ב"ש: שם לעולם תחת ראשיהן. עי' כהן שבע סוף סוף חיימוס ד"ה אף כלי:

הגהות הב"ח

(א) גמ' הניחא למ"ד אצטנו של כ"ג ביהודים זה הוא אצטנו של כהן הדיוט שאמר ימות השנה אלא למ"ד אצטנו של כ"ג ביהודים לא זה הוא ע"ל:

הגהות הגר"א

[א] גמרא (בשאר ימות השנה) ת"מ:

לעני רש"י

פילטר"א. (מצד) נ"ד.

תוס' ישנים

גמ'. ש"מ תפילין מן הצד שרי. פי רש"י ולא חיישין (להפסקה) (למפסקה) ולא דק צפ"ק דתמיד (כז) [א] מפרש כהילא טעמא (ולא) [דלן] חיישין דילמא מנגדר ונפל עליהו פי ואיכא זיוון שפירש עיניהם. וא"ת היכי פשיט מיהו מרב פסח דהא אסור גביה וניה דחיי מתי ליה. י"ל דפשיטא ליה הכי מדלא קאמר רב פסח דילמא כנגד ראשיהן ועוד [ד]תנן מניחין עליהם דרב אמי [ד]ליתא לפי האמת [ד]פשיטא [לה] וכן נראה ראשיהן הוא דקאמר. מ"ר. תיבוק מ"ה משום כלאים. תימה על פי שפירש רבינו יעקב דכלאי צליתא שמתו ציוס חיימוס גס צליתא אף על פי שאין הצליתא פקת התכלת [מ] גבי צליתא [מכילתא] אין בה משום כלאים אפילו בטובל פטורה, ומאי טעם צליתא של כלאים (נמטא) (במטא) [מקשו] מניה ועוד קשה דהכלת

(מ) אה וצמנתא קיימא דערין (ג) ה"ל חיישין כלאים כהנים לויס וישאלים ופריך פשיטא ומשני כהנים איצטריך ליה סד"א הואיל ואימתי לגבייהו כלאים צעודה שלא וישאלו צעודה נמי לישתמו קמ"ל וכו' והשתא כיון דקשיין הן לא אישתמו כלאים לגבייהו ומירך ר"ת דלגישה והעלאה דהו דלוריימא אסירי אפילו צקשין אכל הצעה דמדברנן לא גזרו צקשין ודלא כפרש"י שפירש קשיין הן ומתירין צקשין והעלאה וצפ"ק דיוס עוב (דף טז.) דתנן משלחין צ"ט כלאים ופריך דלא תמאי חזו ומשני צקשין מיירי נמי בצעודה ולא תאמר והצעה היכי שרי והא כיון דהו כלאים דלוריימא לענין לגישה והעלאה ליתסרו אפי' למוכרו לעבוד כוכבים כדמתני' ס' (צנזופס' דכלאים פרק ה.) הצד שאזכר צו כלאים זה ה"ל לא ימכרו לעבוד כוכבים ולא יעשו מרדעת לחמור וכל שכן להציע תחתיו יש לומר מהיה איירי דווקא צאצד וחישינן שמא יקרע בגדו ויחזור ויתפרטו על גבי בגדו דלאמר צמס' ע"ו (דף צג.) גבי גזרות הנוצרי כוכבים שאסור לעשות מהן שמינין לחמור שמה יצקע עול גדול ויחזור ויתפרטו על גבי נודו ואלו אם היו הכלאים ניכרים מותר דתנן במסכת כלאים (פ"ט משנה ד) תכריכי המט ומרדעת החמור אינן בהם משום כלאים ולא תאמר והאמר הכא אפי' מ' מנעות זו על גבי זו וכלאים תמתיהן אסור לישן עליהם וכן קשה אהא דתנן במסכת כלאים (פ"ט משנה ב) הכרים וכתסמות אינן בהם משום כלאים וי"ל דצנזופס' עיין הכריכה להכי חיישין שמא תכרך לו נימא אכל צמרדעת החמור וצכריס וכסמות לא שכיחא שמיכרך נימא ולהכי לא גזרו מיהו אס צשור נוגע בהן אסור דתנא צהדיא גבי כריס וכסמות וצלצד שלא יצד צשור נוגע בהן והוא הצד צמרדעת וצלצשה והעלאה אסירי בכל ענין וקפ"ה על פי שאין

רבינו הגנאל

והיא דקתי שניה משום סיפא. דקתי פושטין ומקפלין ומניחין אותם תחת ראשיהן. ואמרין ומינה את שמע וניתנו ליהנות דהא נותנין אותן תחת ראשיהן. ודחינן את תימא תחת אלא אימא מניחין אותם כנגד ראשיהן ולא ראשיהן עיליהן. ש"מ כשהבגדי קוש מותר לישן כנגדם כך התפילין מותר לישן כנגדם אם הם גנוזים לן מן הצד. ובידור כל דשניא ושניא שניא הוא, דאי איכא לישן על בגדי כהונה דבישן כלאים ועוד ומדאימתי אסור בהעלאה ע"ל. ומבררין אסור להציעו תחתיו ולישן עליו ואפילו מ' מצעות זו על זו וכלאים תחתיהן אסור ליבש עליהן. כך על זה הדרך סוגיא דשמעיה וזו סלקא. ואמר רב אשי אכס תימא תחת ראשיהן כיון שהן קשין דהא חוטין כפול אין נימא נשמט מהן ונכרכת בבהשו כדירי הונא בריה דר' יהושע דאמר (גיטא) (גיטא) גמרא (גיטא) גמרא דירוש' שריא. כלומר כיון שהיא קשה מותר לישן עליו

(כ) היא וקמא לך [וכי היא קמ"ל]. ת"ש בגדי כהונה יצאו [בהן] למדינה אסור. ובמקדש בין בשעת עבודתו כיון ששאלו צצדיק עבודה מותר. מפני שבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן ש"מ. ואקשינן ובמדינה אין יוצאין כבגדי כהונה, והתניא כי שאלו צצדיק לבש בגדי כהונה יצאו דאנשיפטרס אצל אלכסדרוס. ושנין לאו כבגדי כהונה אלא בגדים חרשים שאינם מקדשים, ולמה קורא אותן בגדי כהונה שהן ראוי לכהונה. איבעית תימא תת לעשות להן הפירו תורתין. כלומר, תת כהנה יתייה ארון ומינה. הון הכנסת נוטל ספר תורה ונתנו לראש הכנסת. ש"מ חולקין כבוד לראש הכנסת שהוא תלמיד במקום כהן גדול הרב. ודחי אבי כולו משום כהן גדול הוא. כלומר, שיהיה ראש הכנסת מחזור לפניו. ובפרקי יש נוחלין גרסינן והלכתא אין חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב, ואם חלק ליה רביה חולקין לו. ירושלמי, בכל אתר אימא תהיבין אצל התורה ובה מוליכין את התורה אצלו, אין על ידי שהן אנשים גדולים התורה מתעלה בהם. והא תמן מוליכין אורייתא ובי שרי גלותא. א"ר יוסי בר בון תמן על ידי של ורעו של בית דוד משוקע שם אינן עבדין כמנהג אבותיהון. ובהן גדול עומר ומקבל וקורא. ודייקין מקרתינן עומר עכשיו מכלל שהיה יושב, והוא מר כהן

והיא דקתי שניה משום סיפא. דקתי פושטין ומקפלין ומניחין אותם תחת ראשיהן. ואמרין ומינה את שמע וניתנו ליהנות דהא נותנין אותן תחת ראשיהן. ודחינן את תימא תחת אלא אימא מניחין אותם כנגד ראשיהן ולא ראשיהן עיליהן. ש"מ כשהבגדי קוש מותר לישן כנגדם כך התפילין מותר לישן כנגדם אם הם גנוזים לן מן הצד. ובידור כל דשניא ושניא שניא הוא, דאי איכא לישן על בגדי כהונה דבישן כלאים ועוד ומדאימתי אסור בהעלאה ע"ל. ומבררין אסור להציעו תחתיו ולישן עליו ואפילו מ' מצעות זו על זו וכלאים תחתיהן אסור ליבש עליהן. כך על זה הדרך סוגיא דשמעיה וזו סלקא. ואמר רב אשי אכס תימא תחת ראשיהן כיון שהן קשין דהא חוטין כפול אין נימא נשמט מהן ונכרכת בבהשו כדירי הונא בריה דר' יהושע דאמר (גיטא) (גיטא) גמרא (גיטא) גמרא דירוש' שריא. כלומר כיון שהיא קשה מותר לישן עליו